

der i det forløbne Aar er blevet betalt Statslagrene, har været ydet for omkring det dobbelte af den Lagringstid, hvori Kornet virkelig har ligget paa Statslagrene. Jeg tror, at disse Beregninger hviler paa et urigtigt Grundlag, og vil gerne gøre nogle Bemærkninger derom. Jeg tror at vide, at man ved denne Beregning er gaaet ud fra, at de Datoer, som findes paa Indleveringskvitteringerne, er de Datoer, paa hvilke Kornet er blevet indleveret, men det vil i Almindelighed vise sig at være urigtigt. Forholdet har de fleste Steder været det, at Modtagerne af Korn i Slutningen af en Periode har samlet det Korn, der er leveret fra hver enkelt Landbruger, paa en fælles Kvittering. Derved er det kommet til at se ud, som om hele det Parti Korn, der er indleveret successivt i denne Periode, er indleveret den sidste Dag, og saaledes har man faaet en efter min Mening fejlagtig Beregning. Dermed skal imidlertid ikke være sagt, at den Ordning, der i Aar er truffet med Statslagrene, ikke er mindre fordelagtig for disse end den Ordning, der gjaldt i Fjor, og Landets Købmænd og Andelsforeninger fortjener Paaskønnelse for, at de er gaaet ind paa denne Ordning, som jeg er overbevist om for manges Vedkommende vil betyde Tab. Særlig for de mindre Lagre vil denne Ordning blive mindre fordelagtig. Af den Beregning, der er opstillet, vil man se, at de to Lagre, der har haft den største Fordel af den tidligere Beregningsmetode, er en sjællandsk Brugsforening og en jydsk Andelsforening. Jeg tror ikke, dette er en Tilfældighed, men at disse Lagre er typiske for den Slags Lagre, som vistnok har haft størst Fordel af den tidligere Ordning, Statslagrene, der kun var Modtagere af Kornet, ikke var indrettede paa at lagre det og i mange Tilfælde ikke kunde tømme det ud af Sækkene og derfor hurtigt maatte sende det videre. Disse Lagre vil imidlertid faa betydelig mindre Korn at lagre i Aar end tidligere, men jeg tror ikke, at det for Statens samlede Udgifter vil betyde saa overordentlig meget, thi det er sikkert kun en mindre Del af det samlede Kvantum Korn, disse Lagre modtager, og jeg antager, at det, der i Aar indvindes ved den mindre fordelagtige Ordning for Statslagrene, vil gaa med til Forrentning af den betydelig højere Sum, som Købmændene og Andelsforeningerne skal sætte i Statens Korn til Forrentning af de Udlæg, som Købmænd og Andelsforeninger gør for Staten. Det er nemlig saaledes, at vi i Aar skal modtage Kornet til 43 Kr. og udlevere det til Møllerne til 15 Kr. Det Beløb, der bliver tilbage, de

28 Kr., er tidligere ikke blevet forrentet, men det skal forrentes i Aar. Som jeg udtalte før, er den Ordning, der nu er truffet, ikke fordelagtig for Statslagrene, og det er saa meget mere paaskønnelsesværdigt, at man alligevel er gaaet ind paa den, som der i Aar af Landets Andelsforeninger og Købmænd skal skaffes 100 Mill. Kr. mere end tidligere til at sætte i Statens Korn, og det er ikke saa ganske lidt i disse pengeknappe Tider. Mange har troet, at den Betaling, der ydedes Statslagrene for at modtage Kornet, var den rene Fortjeneste, men deraf skal bl. a. dækkes Statslagrenes Renteudgift for det Beløb, de maa sætte i Statens Korn, og alene denne Renteudgift udgør mere end Halvdelen af det, der betales Statslagrene.

Naar man ser paa, at der i det forløbne Aar er blevet tørret ca. 68 pCt. af den Rug, der er indleveret, skulde man tro, at der paa dette Punkt maatte være en hel Del at spare. Vi, der har holdt paa, at den hollandske Vægt skulde indføres, haabede, at det skulde bidrage til, at Tørringsudgifterne kom betydeligt ned. Jeg haaber ogsaa, at det kan virke noget dertil, da det er givet, at det vil være lettere, naar man har den hollandske Vægt at gaa efter, at sætte en Grænse for det Korn, der skal tørres, saa at ikke meget Korn, der i Virkeligheden er tørt, som hidtil bliver tørret. Det skulde man komme ud over i Aar, men desværre maa jeg sige, at det, man har opnaaet ved den hollandske Vægt, synes mig at være et magert Resultat. Jeg skal ikke paastaa, at det ikke har været nødvendigt at gøre den Indrømmelse, her er gjort, overfor de daarligt stillede vestjydske Egne, men det vil sikkert føre til, at det Resultat, den hollandske Vægt skulde bidrage til, ikke opnaas. At man betaler 114 Punds Rug med samme Pris som 118 Punds Rug, vil sikkert føre til, at hverken Producent eller Statslager vil kunne faa ret meget ud af den hollandske Vægt; det er netop for de Vægte, som ligger derimellem, at der kan og burde gøres noget for at bringe den hollandske Vægt op, og Statslagre, som har mekaniske Konserveringsapparater, vil kunne bringe disse Vægte betydeligt op, men man kan ikke forlange, at det skal gøres, naar man kræver, at de skal tage Tabet for Nedgangen i den metriske Vægt uden at faa Erstatning for Opgangen i den hollandske Vægt.

Jeg vil takke den højtærede Landbrugsminister for den Ændring, der er indført i § 10, hvorved der gives Kornhandelen